ALAY USTA VE ÇOCUKLARI

ÜLKÜCÜLERİN ROMANI

ÖZER RAVANOĞLU

ÖTÜKEN

ÖTÜKEN

/ otukennesriyat

YAYIN NU: 2052
EDEBÎ ESERLER: 1046

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-636-6

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Orhan Söylemez

Düzelti: Ebru Özden

Kapak Tasarımı: Ceyhun Durmaz

Dizgi-Tertip: Çelebi Şenel

Kapak Baskısı: Pelikan Basım

Baskı: Çınar Matbaacılık ve Yayın Sanayii Ticaret Ltd Şti
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han Nu: 34 K: 5
Bağcılar-İstanbul
Tel: (0212) 628 96 00
Sertifika Nu: 45103

İstanbul- 2023

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Özer Ravanoğlu: 1938 yılında Silifke'de doğdu. Silifke'de başladığı ilkokul eğitimini Adana'da tamamladı. Ortaokul eğitimine de Adana'da devam eden Ravanoğlu, lise eğitimini ise İstanbul Vefa Lisesi'nde tamamladı. 1963 yılında İstanbul Teknik Üniversitesi'ne bağlı Maçka Teknik Okulu'ndan mezun oldu. 1963-1964 yıllarında Elektrik İşleri Etüt İdaresi'nde; 1966-1967 yıllarında İstanbul Yol, Su, Elektrik Müdürlüğü'nde ve 1968'de Fen Müdür Yardımcısı olarak Adana Elektrik İşletmesi'nde çalıştı. EMSA A.Ş.'de beş yıl çalışarak, sanayi projelerinin yapılmasına katkıda bulundu ve EMSA Export A.Ş.'de ithalat-ihracat işlerinin yürütülmesinden sorumlu oldu. 1968'den 1980 yılına kadar siyasetle aktif olarak uğraştı. İstanbul Milliyetçiler Derneği'nde ve Türk Ocakları Genel Merkezi'nde muhtelif görevlerde bulundu. 1992 yılında Azerbaycan'da ve 1994 yılından itibaren Kazakistan ve Kırgızistan'da çalıştı. Türk Yurdu ve Kardeş Kalemler dergilerinde bazı yazıları ve hikâyeleri yayımlandı. 2011 yılından beri AVRASYA Yazarlar Birliği üyesidir.

Eserleri:
- *Doğudan Batıdan Hikâyeler*, Ötüken Neşriyat, 2016.
- *Tanrı Dağları'nın Gözyaşları*, Ötüken Neşriyat, 2016.
- *Tanrı Dağları'nın Eteğinde*, Ötüken Neşriyat, 2021.

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM

Alay Usta ve Çocukları 17
Ali Haydar Türkoğlu 19
Solcu Bir Dernekte Faaliyetler 21
Trabzon Ülkü Ocağı 23
Hüseyin Dedesine Gidiyor 25
Hasan Kaza Yapıyor 26
Necati ve Ailesi 28
Orhan Bey'in Konuşması 30
Ali Haydar Türkoğlu İle Hasan'ın Yakınlığı Artıyor 32
Hüseyin Üniversite Yolunda 38
Hüseyin Hukuk Fakültesi'ne Geçiyor 40
Trabzon'da Devrimci Yürüyüş 42
Ankara'da Tarihi Bir Gün 45
Necati'nin Kaçırılması 47
Necati'nin Kurtarılması 49
Devrim Mahkemeleri Kuruluyor 52
Yürekleri Dağlayan Bir Şehit Haberi Daha 54
Trabzon Ülkü Ocağı Faaliyetleri 55
Yine Bir Şehit Haberi 56
Hüseyin'in Kaçırılması 57
Esirlerin Takası Sağlanıyor 60
Ecevit Hükümeti Kuruluyor 62
Kâbuslu Günler 64
Maraş Olayları 67
Hasan Da Ankara'da 69
İmam Efendi'nin Sözleri 71
Hüseyin Yaralanıyor 73

Alay Usta Ankara'da 76
Kastro Hasan'ın Peşinde 78
Alay Usta Hasan İle Gürüşüyor 81
Hüseyin Hastaneden Çıkıyor 84
Orhan Hoca Alay Usta'nın Evinde 90
Alay Usta Tekrar Ankara'da 93
Trabzon'a Dönüş 98
Yıldız ve Ailesi 100
Trabzon'da Devrimci Bölge Mitingi Yapılıyor 104
Hasan Türkiye Mitinglerinde 105
Necati'nin Şehadeti 107
Orhan Hoca'nın Evinde 109
Kafile Trabzon'dan Yola Çıkıyor 113
Ülkü Ocakları Genel Merkezi 114
Hacı Bayram'dan Konya'ya Hareket 117
Alay Usta Felç Geçiriyor 119
Hüseyin Tekrar Ankara Hazırlığında 122
12 Eylül'e Doğru 122
Mamak Cehennemi 123
Tutuklanmalar Başlıyor 123
Hüseyin Eve Dönüyor 124

İKİNCİ BÖLÜM

Hüseyin'in Askerlik Günleri Başlıyor 139
Hüseyin Diyarbakır'da 143
Pkk İle Bir Çatışma 144
Yeni Bir Hedefe Doğru 146
Beklenmedik Bir Olay 150
Şaşkın İki Gencin Hali 153
Baran'ın Anlattıkları 154
Selahattin'in Anlattıkları 157
Sultan'ın Akıbeti 159
Baran'ın Ailesiyle Görüşmesi 165
Pkk'lı Ermeniler 166
Sami Üsteğmenin Durumu 169
Eyüp Sabri Başçavuş'un Düşündükleri 174

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Askerlik Sonrası Ankara 179
Adanalı Hanefi 181
Hüseyin Konya'da 185
Hasan Ali'nin Evinde 190
Hüseyin Konya'dan Dönüyor 197
Hacı Bayram Camisini Ziyaret 204
Trabzon'a Yolculuk 205
Trabzon'da Dost Ziyaretleri 212
Orhan Hoca'nın Evinde 214
Süleyman Hoca'yı Ziyaret 217
Hacı Kazım'ın Hatırlattıkları 222
Hüseyin Tekrar Ünüversite Yolunda 222
Hüseyin Balığa Çıkıyor 224
Hüseyin'in Balık Ziyafeti ve Orhan Hoca'nın Yorumları 229
Tekrar Balık Avı 236
Aysu'nun Özel Olarak Anlattıkları 236
Orhan Hoca'nın Yemeği 238
Hüseyin'in Endişeleri 239
Hüseyin'in Gençlerle Sohbeti 240
Hüseyin Tekrar Ankara Yolunda 242
Polis Akademisi 244
Selcen'in Arkadaşı Kamile 246
Ünlü Mamak Savcısı 250
Ülkücüler Neden Ağlar? 252
Hastanede Bir Ülkücü 252
Yıldız'ın Durumu 256
Selcen'le Aysu'nun Dostluğu Artıyor 262
Selcen'in İtirafları 266
Aysu, Selcen ve Hüseyin Trabzon Yolcusu 269
Aysu Paris Yolcusu 272
Aysu'nun İlk Maçı 273
Aysu Finalde 276
Aysu Türkiye'ye Dönüyor 277
Dayı'nın Evinde 280
Lokantacı Kirkor 281

Hüseyin'in Aysu'nun Anlattıklarına Karşı Düşünceleri 287
Haziran Dönemi İmtihanları 292
Yeni Gazete Akıncı 296
Hüseyin Yine Gençlerle Beraber 299
Akıncı'nın İlk Günü 303
Üsteğmen Sami İle Karşılaşma 304
Sami Komutan'ın Anlattıkları 307
Hasan Amca'nın Gözyaşları 309
Hüseyin De Sami Komutan Da Birlikteler 311
Hacı Bayram'da Bir Aksakal 315
Hüseyin Akıncı'dan İlk Aylığını Alıyor 317
Komutan'ın Evini Ziyaret 320
Orhan Hoca'nın Teklifi 321
Orhan Hoca'nın Kızına Nasihatı 325
Hayırlı İş İçin Orhan Hoca'nın Evinde 329
Gençlerin Nişanı Yapılıyor 331
Nişan Töreni Gerçekleşiyor 332
Aysu İle Hüseyin Ankara Yolunda 334
Hüseyin Gazetede İşinin Başına Dönüyor 335
Yeni Ev Hazırlıkları 337
Düğün Trabzon'da Gerçekleşiyor 341
Yeni Evliler Ankara Yolunda 343
Selcen Yeni Evinde 346
Yeni Evliler Konya Yolunda 349
Konyalı Necati 350
Yıl: 1990 352

TEŞEKKÜR

Verdikleri bilgilerle eserin hazırlanmasında ve tashih işlerinde bana yardımcı olan kıymetli dostlarım Prof. Dr. Orhan Söylemez Hocama, Abdullah Korkmaz'a, Mahir Damatlar'a, Yakup Ömeroğlu'na ve Ötüken Neşriyat'ın değerli temsilcileri Nurhan Alpay'a, Ertuğrul Alpay'a, Oğuzhan Murat Öztürk'e sonsuz teşekkürler.

Özer Ravanoğlu

ALAY USTA VE ÇOCUKLARI

Alay Usta'nın peş peşe iki erkek çocuğu olmuştu. Üçüncü evladı kız oldu ama Alay Usta'yı gururlandıran iki oğlan babası olmaktı. Kız çocuk onu hiç ilgilendirmiyordu. Sanki onlar, hiç yok gibiydi. Alay Usta'nın dünyası varsa yoksa Hüseyin'le Hasan'dı. Onlarla saatlerce ilgilenirken vaktin nasıl geçtiğinin farkına bile varmazdı. Arada sırada eşi Gülnaz Hanım "Kız evlat, erkek evlat ayrımı yapma" diye Alay Usta'yı ikaz ederdi.

Alay Usta bazen içinden, bazen de aleni olarak "Hiç kız evlatla erkek evlat bir olur mu?" derdi. "Benim adımı, namımı devam ettirecek olan erkek evlattır," diye sık sık kendi kendine söylenirdi.

Gülnaz Hanım ise "Efendi böyle konuşma her şeyin hayırlısı neden demiyorsun. Allah'ın gücüne gider. Sen ne zaman böyle konuşsan benim içim titriyor" der, sonra da "Aman yarabbi, verdiğin nimetlere şükürler olsun" diyerek, "eli ayağı düzgün, sağlıklı evlatlar vermişsin. Sana şükürler olsun Allah'ım" demeyi ihmal etmez, bir gün değil, her gün hem de defalarca haline şükrederdi.

Aslında Alay Usta da hanımı gibi dini bütün bir insandı ama çocukları arasında ayrım yapmaktan kendini bir türlü kurtaramıyordu.

Yıllar su gibi akıp geçti. Çocuklar önce emekledi, sonra düşe kalka yürüdü, derken koşmaya başladılar. Alay Ustanın üçüncü çocuğundan sonra dördüncü çocuğunun da kız olması onun oğullarına düşkünlüğünün daha da artmasına vesile olmuştu. Sık sık erkek evladın yeri başka diyordu.

En küçük kızı ilkokula başladığı zaman dört çocuğunun dördü de muhtelif sınıflarda okuyordu. 1971 yılı Eylül ayında küçük kızı Aysu ilkokul birinci sınıfa başladığı zaman ablası Gülay üçüncü sınıfta, ağabeylerden Hasan altıncı sınıfta, Hüseyin ise yedinci sınıfta eğitimlerine devam ediyorlardı.

Alay Usta'nın doğum yeri, Trabzon merkeze yakın bir köydü. Köyü sahilde olduğu için birçok Karadenizli gibi geçimini balıkçılıkla temin ediyordu. Ayrıca babadan kalma küçük bir çay bahçesi vardı. Balığa çıkacağı vakit büyük oğlu hemen yanında hazır olurdu.

Hüseyin'in balıkçılığa özel bir ilgisi vardı. Küçük yaşından itibaren denizde saatlerin nasıl geçtiğinin farkına bile varmaz, canla başla babasına yardım etmeye çalışırdı.

Bereketli geçen her balık avcılığı dönüşünde henüz ortaokul talebesi olan Hüseyin kendini olimpiyat şampiyonluğu kazanmış sporcular gibi mutlu hissederdi.

Alay Usta çok çalışkan bir insandı. Balıkçılık yaparken, çay bahçesi ile de ilgilenirdi. Ailece çay yaprakları toplanırken, çocuklarının başında kendisi de büyük bir şevkle çalışırdı. Gerek balıkçılık olsun, gerekse çay bahçesi işleri olsun bu onların mevsimlik işleriydi. Bu işlerinin dışında kalan vakitlerinde de inşaatlarda çalışan Alay Usta aynı zamanda çok iyi bir kalıp ustasıydı.

Balık mevsiminde veya bahçe işlerinde en büyük yardımcısı eşi Gülnaz ile oğlu Hüseyin'di. Ortaokula geçtikten sonra Hüseyin de, Hasan da biraz daha büyüdükleri için babalarının her işinde ona az çok yardımcı olmaya başladılar. Zaman zaman Hasan işi biraz haylazlığa vuruyordu. Hüseyin kardeşi Hasan'ı sık sık uyarıyor, onun işten kaytarmasına kızıyordu. Alay usta Hüseyin'in, Hasan'ı sıkıştırmalarına şahit olduğu zaman hemen müdahale eder. "Oğlum o daha küçük, biraz büyüyünce o da her işe yetişecek" derdi. Hüseyin babasına saygısından bir şey diyemezdi ama kendi kendine "Aramızda bir yaş fark var. Mühim bir fark değil ki. Ben onun yaşında iken ne işler yapardım, babam bunu bilmiyor mu?" diye söylenirdi.

Hasan da Hüseyin de bir yıl arayla lise talebesi oldular. Takvimler 1975 Haziran ayını gösterdiği zaman Hüseyin lise üçüncü sınıfa, Hasan ise lise ikinci sınıfa geçmişti. Okullar yaz tatiline girince Hüseyin babası ile işe gitmiş Hasan bir şeyler bahane ederek kaytarmıştı.

Şehir merkezindeki çay bahçesinde kafa dengi birkaç arkadaşı ile buluşarak havadan sudan bahseden bir sohbete girdiler. Bu sohbetler aralıklarla epeyce bir süre devam etti. Gençlerin kafaları bir hayli karışıktı.

Okulda biyoloji öğretmeni Safiye Hanım insan neslinin maymundan geldiğini anlatıyor, komşuları Oflu Osman Efendi ise insan neslinin Hazreti Âdem'den çoğalarak Bugünlere geldiğini söylüyordu. Osman Efendi'ye göre bu mevzuda tartışmak bile mümkün

değildi, çünkü Kuranı Kerim'de açık ifade vardı. "Bunu inkâr eden kâfirdir diyordu," Oflu Hoca.

İş bu kadarla kalmıyordu, zira kafa karıştıran başka meseleler de vardı. Tarih öğretmeni Süheyla Hanım Osmanlı Padişahı İkinci Abdülhamid'i çok kötü bir insan olarak anlatıyor, "O müstebit (diktatör) bir padişahtı. Onun için, Kızıl Sultan diye anılıyordu" derken edebiyat öğretmeni Abdurrahman Bey onun son derece merhametli ve vatanperver bir insan olduğunu, ona Ermeniler'in Kızıl Sultan lakabını taktıklarını anlatıyordu. Bu tartışmalar gençler arasında da sürüp gidiyordu. Hasan da bazen bu sohbetlere katılıyor ve bu sohbetlerden büyük zevk alıyordu.

ALİ HAYDAR TÜRKOĞLU

Şehir parkında oturan gençler yine kendi aralarında tartışmalı bir sohbete girmişlerdi. Yanlarından geçen bir kişi bunlara dikkatlice baktıktan sonra selam verdi. Sonra da "Öğrenci misiniz? Nerede okuyorsunuz?" diye sordu. Gençlerin lise talebesi olduklarını öğrenen genç adam "Oturabilir miyim?" dedikten sonra cevap beklemeden bir sandalyeye oturarak ben okulunuza yeni tayin edilen "İngilizce öğretmeniyim. Okullar açılınca herhalde daha çok görüşeceğiz. Trabzon'a dün geldim. Biraz ilerdeki bir otele yerleştim. Şimdilik orada kalacağım ilerde inşallah bir ev bulurum." Yanından geçen garsona hepimize çay getir dedikten sonra sırayla çocukların adlarını sonra kaçıncı sınıfta olduklarını sordu. Hasan lise ikiye geçtiğini söyledi. "Benim adım Ali Haydar Türkoğlu." dedikten sonra gelen çaydan bir yudum aldı ve "Trabzon'a ilk defa geliyorum. Trabzon'un bu kadar güzel bir şehir olduğunu düşünmemiştim." dedi. Benim memleketim de çok güzeldir ama bizim denizimiz yok" deyince Hasan'la Mustafa ikisi birden "Hocam siz nerelisiniz?" diye sordular. Haydar Hoca "Ben Elazığlıyım. Gakkoşlar diyarı da deniyor." diye sözlerini tamamladı.

Havadan sudan bahsederken vakit bir hayli ilerlemişti. Gençlerden birisi ayağa kalkarak müsaade isteyince hocayla birlikte diğerleri de kalktılar. Tekrar görüşmek üzere vedalaşarak ayrıldılar.

Hasan, ertesi gün babasıyla inşaata gidince parktaki çay bahçesine gelemedi, ama aklı fikri oradaydı. Haydar Hoca'yı çok sevmişti. Onunla bir araya gelerek sohbet etmek için sabırsızlanıyordu. Birkaç gün önce dökülen betonun kalıpları söküldü ve işleri erken bitti.

Hasan soluğu hemen çay bahçesinde aldı. Haydar Hoca gene bir şeyler anlatıyor, gençler büyük bir heyecanla dinliyorlardı. Nefes nefese gelen Hasan da bir sandalye çekip oturdu. Hoca'nın sözünü kesmemek için sessizce oturdu ama Hoca, Hasan'ın gelişi için sözünü keserek "İşte devrimlerin bekçisi genç bir arkadaşımız Hasan da aramıza katıldı" dedi ve bıraktığı yerden konuşmasına devam etti. Hasan konuşmanın seyrinden arkadaşlarının kendisine göre bir hayli ilerlediklerini hissetti. Sohbetin başını kaçırdığına üzüldü.

Haydar Hoca, "Dünyada bir sömürü düzeninin devam ettiğini artık ezilen milletlerin ayağa kalktığını, hem Afrika da hem de özellikle orta Amerika'da bu başkaldırışların siyasi çatışmalara vesile olduğunu söyledikten sonra çantasından çıkardığı dergileri tek tek dağıttı. Emekçilerin mücadelesini anlatan bu dergiyi okursanız bir sonraki görüşmemizde okuduklarınızın müzakeresini yaparız," dedi.

Çocuklar ertesi günü çay bahçesine geldikleri zaman henüz Haydar Hoca gelmemişti.

Çocukların hiçbiri derginin tamamını okumamıştı. Hasan iki sayfalık bir yazıyı okumuş ama ondan da pek bir şey anlamamıştı. Yazıda o güne kadar hiç duymadığı tabirler vardı. Bu tabirlerin ne manaya geldiğini sormak için Haydar Hoca'yı sabırsızlıkla bekliyordu. O güne kadar Haydar Hoca'nın anlattıklarından da Hasan pek bir şey çıkaramamıştı ama Haydar Hoca'nın çok bilgili bir adam olduğunu hissetmiş ve ona hayran olmuştu. Haydar Hoca'dan çok şeyler öğreneceğine inanıyordu. Bunun için de mümkün mertebe Haydar Hoca ile beraberliğini arttırması gerekiyordu. "Gerçekten de ne bilgili adamdı şu Haydar Hoca" diye düşündü. Tarihten söz açılsa sohbete katılıyor, anlatacak bir şeyler buluyor. Sonra ekonomiden söz açılırsa ondan da bir şeyler bulup anlatıyordu, insan şaşırıp kalıyor diye kendi kendine düşünürken Haydar Hoca geldi.

Haydar Hoca "Selam" diyerek oturdu. Hasan'la birlikte dört kişi daha vardı. Bu buluşmalardan Haydar Hoca çok memnun olduğunu ifade ettikten sonra. "Ülkemizin bilgili, yetişmiş insanlara çok ihti-

yacı var. Anadolu köylüsü çalışıyor, üretiyor ama aç yatıyor. Evinin ihtiyaçlarını karşılamakta güçlük çekiyor. Çünkü ülkemizde sömürü düzeni hâkim. Hedefimiz aydın fikirli, sizin gibi vatan için her türlü fedakârlığı göze alabilen, devrimci arkadaşlara ihtiyaç var. Ancak sizin gibi genç arkadaşlarımız bu düzeni değiştirebilir, bu soygun düzeni mutlaka değişmelidir" diyordu.

SOLCU BİR DERNEKTE FAALİYETLER

Ali Haydar Hoca birkaç sohbetten sonra öğrencilere "Artık havalar da soğumaya başlayacağı için toplantılarımızı derneğimizde yapacağız. Ben cumartesi günleri öğleden sonraları orada olacağım. Ayrıca diğer günlerde de boş vakitlerimde dernekte bulunacağım. Zaten birçoğunuzla okulda da görüşeceğiz."

"Ne zaman ihtiyaç duyarsanız her zaman bana gelebilirsiniz, her türlü meselenizi görüşebiliriz. Verdiğim dergiyi herkes okusun, okuyanlar aynı yazıyı bir daha okusun. Sömürü düzenini siz iyice öğrenmezseniz, anlamazsanız başkalarına nasıl anlatacaksınız? Dernekte görüşmek üzere şimdilik bana müsaade," diyen Haydar Hoca çay paralarını ödeyerek ayrıldı. Sohbetin etkisinde kalan Hasan düşünceli bir şekilde evin yolunu tuttu.

Bu görüşmeden birkaç gün sonra okullar açıldı. 1975-1976 eğitim yılı başlıyordu. O yıl Hüseyin lise son sınıfa, Hasan ise onuncu sınıfa devam edeceklerdi.

Hasan, okuduğu derginin yeni sayısını almak için okullar açıldıktan birkaç gün sonra gençlik derneğine kardeşi Hüseyin'le birlikte gitti. Lisede tanıdıkları iki öğretmen de oradaydı. Birisi felsefe, diğeri beden eğitimi hocası olan bu iki öğretmen de Hasan'ın da Hüseyin'in de derslerine giren öğretmenlerden değildi. Hasan'ın yazın tanıştığı ve ikisinin de derslerine giren İngilizce öğretmeni Haydar Bey derneğe gelen üçüncü öğretmendi.

Bu öğretmenlerin derneğe gelen gençler üzerinde çok ciddi bir etkisi olduğu hemen belli oluyordu.

Hüseyin mahalleden tanıdığı birkaç genci de orada gördü. Buradaki her konuşmayı büyük bir ciddiyetle dinleyen Hüseyin nedense bu konuşmalardan hoşlanmamıştı. Lise öğretmenleri özellikle Hay-

dar Hoca, Hasan'la da, Hüseyin'le de çok ilgilendi. Hemen ikisine de çay geldi. Hüseyin derneğin duvarlarında asılı afişlerdeki sloganlara bakıyor, resimleri asılı şahısların durumunu, kim olduklarını merak ediyor, anlamaya çalışıyordu. Resimleri duvarları kaplayan şahısların kim olduklarını çıkaramıyordu ama Türk olmadıkları isimlerinden belli oluyordu. Hüseyin, resimlerle ilgilenmeye başladığından Haydar Hoca'nın ne anlattığının farkında bile değildi, ama Hasan nefes almadan, hayranlıkla dinlemeye devam ediyordu.

Hüseyin eve dönerken "Hasan kardeşim bu adamlarla alakanı kes. Benim içim, bu adamlara hiç ısınmadı. Bu adamlardan sana bir zarar gelebilir diye endişe ediyorum. Kardeşim bu adamlardan uzak dur," dedi, ama Hasan kendisini öylesine kaptırmıştı ki bu sözlere itibar etmesi mümkün değildi.

Hasan akşam yemeğinden sonra gündüz dernekten aldığı dergiyi okumaya başladı. İki saatten fazla nefes almadan dergiyi okuyan Hasan bir süre sonra da yattı. Hüseyin derslerine çalışmaya devam etti. Bu sene mezun olacaktı. İyi bir üniversitede okumak istiyordu. Sadece bu hedefe göre odaklanmalı başka bir şey düşünmemeliydi.

Bir sene sonra da kardeşi Hasan liseyi bitirecek, o da üniversiteli olacaktı ama Hasan hiç o havalarda değildi. Kendisini bir şeylere kaptırmış gidiyordu.

Hasan'ın büyük bir dikkatle okuduğu dergiyi yalnız kalınca Hüseyin de sayfa sayfa inceledi. Orta Amerikalı devrimcilerin hayatları ve mücadeleleri anlatılıyordu. Fidel Castro, Che Guevara gibi isimler geçiyor ve bu adamlar bir kahraman olarak takdim ediliyordu. Stalin'den Lenin'den bahsedilen yazılar ise Hüseyin'in midesini bulandırdı. Kardeşinin durumu onu çok, hem de çok endişelendirdi.

Hüseyin'in aynı sınıfta okuyan Necati isimli bir arkadaşı vardı. Necati'yi fikirlerinden dolayı beğeniyordu. Okulda tanıştığı Necati ile aynı sokakta ikamet ettiklerini de sonradan fark etti.

Hasan'ın durumu hakkında ne yapması gerektiğine bir türlü karar veremedi. Yatağında bir o yana, bir bu yana döndü durdu, uyuyamadı. Hasan'ı kurtarması lazımdı. Hasan inatçı bir mizaca sahip olduğu için kolay kolay yolundan dönmezdi. Onun için kendisi çok hazırlıklı olmalıydı. İlk olarak kendisine göre "Bu konuları benden daha iyi bilen Necati ile konuşmalıyım" diye düşündü. Kendine

göre bir çözüm yolu bulan Hüseyin böyle bir neticeye ulaşınca ancak uyuyabildi.

Hüseyin ertesi gün ancak öğle arasında Necati'ye ulaşabildi. Son dersten çıkınca görüşmek için sözleştiler. Dersler tamamlandıktan sonra birlikte okuldan çıktılar. Hüseyin'le Necati yürüyerek şehir parkına geldiler. Hüseyin kardeşi Hasan'ın durumunu anlattı. Hasan'ın tehlikeli adamlarla görüştüğünü, hem okuduğu dergilerin, hem gidip geldiği derneğin, hem de dernekteki hocaların hiç güven vermediğini söyleyerek üzüntüsünü ifade etti. Kardeşim için endişe ediyorum, ne yapmam gerek onu da bilemiyorum diyerek sözlerini hüzünlü bir şekilde tamamladı.

TRABZON ÜLKÜ OCAĞI

Necati yaşına göre olgun ve düşünceli bir gençti. Hüseyin'i büyük bir ciddiyetle, sakin bir şekilde dinledikten sonra: "Hüseyin kardeşim, endişelerinde haklısın, gerçekten bu dernek de, oradaki hocalar da tehlikeli insanlardır. O derneği de, çalışmalarını da çok iyi biliyorum. Sen kardeşini bizim derneğe de getir, onların derneğine de birlikte gidin, aradaki farkı beraber görün, inşallah faydası olur zannediyorum" dedi. Bu tavsiye Hüseyin'in de aklına yattı.

Ertesi gün son dersten çıkınca birlikte derneğe gittiler. Hasan'ı da götürmek istediler ama Hasan "bugün gelemem yarın olabilir, benim önceden verilmiş sözüm var," deyince ısrarlı olmadılar. Necati ile Hüseyin birlikte derneğe doğru yürüdüler.

Dernekte on beş yirmi genç vardı. Herhalde tamamı öğrenciydi. Dışardaki tabelada Ülkü Ocakları Trabzon Şubesi yazıyordu. İçerdeki odalarda asılı resimlere tek tek bakan Hüseyin'e Necati gerekli açıklamaları yapıyordu. Türk bayrağının asılı olduğu yerde Mustafa Kemal Paşa'nın resmi hemen dikkati çekiyordu. Duvarlarda asılı resimler içinde onu en çok Kafkas Kartalı Şeyh Şamil'in resmi heyecanlandırdı. Nasıl bir mücadele adamı olduğu bakışlarından belli oluyordu. Sanki salonu kontrol ediyor gibiydi. Hüseyin nerede dursa sanki Şeyh Şamil ona bakıyordu. Fatih Sultan Mehmet'in, Yavuz Sultan Selim'in resimleri ile toplantı salonu olarak kullanılan mekânın cephesi tamamen kaplanmıştı. Diğer boş yerlerde de bazı yazılı

afişler dikkati çekiyordu. "Vatan sevgisi imandandır", "Toprak eğer uğrunda ölen varsa vatandır" gibi sözler insanın milli duygularını kabartıyor, hatta heyecanlandırıyordu.

Hüseyin'in Şeyh Şamil'in resmine çok bakması üzerine Necati "Bak, aziz kardeşim sana küçük ve basit bir ölçü: Bizim sevdiğimiz, saydığımız insan Şeyh Şamil, onların sevdiği saydığı değer verdiği insan ise karşı cepheden Stalin veya Lenin. Onların sevdiği saydığı, kurtarıcı gibi gösterdikleri bu adamlar Kırım'da, Kazan'da, Türkistan'da, milyonlarca Türk'ü katletti. Binlerce cami yıktı. Bir Türk evladı nasıl olur da milletinin, dininin düşmanı olan bu insanları sevebilir. Peygamber Efendimizin ifade ettiği gibi kişi sevdikleri ile haşrolunacaktır, bunu hiç aklından çıkarma," diyerek sözlerini bağladı.

Günler çabuk geçti. Hüseyin bazen babasına yardım ediyor, bazen de derslerine çalışıyor, gelecek sene okuyabileceği üniversitenin hesabını yapıyordu. Hasan'ınsa dünya umurunda değildi. Hüseyin'den saklıyordu ama bazı günler okula da gitmiyordu. Bazı akşamlar eve de geç gelmeye başlamıştı. Hasan artık sol derneğin en aktif elemanlarından biri olmuştu.

Fırsat buldukça Hüseyin kardeşini birkaç defa ikaz etmişti ama Hasan artık eski Hasan değildi. "Sizler emekçi düşmanısınız, ezilen halkı görmüyorsunuz. Abi gözünü aç, kapitalistlerin, Amerikalıların uşağı olma" diyordu. Hüseyin ise "Benim gözüm açık, sen gözünü aç, sana bu lafları öğretenlere bak. Bunların kendilerine örnek aldıkları insanlara bak. Sevgili kardeşim benim rehberim Hazreti Peygamber Efendimiz olabilir. Fatih Sultan Mehmet veya Yavuz Sultan Selim gibi Türk büyükleri bizim önderimiz olabilir. Senin devam ettiğin o dernekte resimleri asılan adamlar kim? Bu adamların bizimle ne gibi bir alakası var" dediyse de Hasan'a söz anlatmak mümkün değildi.

İki kardeşin anlaşmaları artık imkânsız hale gelmişti. Hasan: Emekçiler iktidara gelmeden biz istesek de istemesek de dünyada barış olmayacak. Sizin gibi düşünen faşistler yüzünden devrimler gerçekleşmiyor. Ama bir gün emekçiler mutlaka iktidara gelecek. Üreten biz yöneten de biz olacağız, diyordu. Hüseyin ne söylediyse Hasan'ı ikna edemiyor birbirini çok seven iki kardeş zaman zaman kavga edecek hale geliyordu.

Boş yere söylenmemiş tabii, dünyada en uzak mesafe birbirini anlamayan iki kafa arasındaki mesafeymiş diye düşünen Hüseyin ne kadar değerli bir söz! İnsanlar bazı sözlerin manasını bizzat yaşadıklarıyla örtüşürse daha iyi anlayabiliyorlar diyordu.

Kara kış gelip çattı. 1976 yılına girildi. Alay Usta bazı günler hava müsait olursa balığa çıkıyordu. Yanına bazen Hasan'ı bazen de Hüseyin'i alıyordu. Her Karadenizli gibi deniz âşığı olan Gülnaz'ın da Alay Usta ile birlikte balığa çıktığı vakitler az değildi.

HÜSEYİN DEDESİNE GİDİYOR

1976 yılında Hasan onuncu, Hüseyin on birinci sınıfta iken 23 Nisan Çocuk Bayramı münasebetiyle verilen tatil hafta sonu tatiliyle birleşince, dört günlük bir tatil meydana gelmişti. O günlerde de Alay Usta bir inşaatta çalışıyordu. Her zaman babasına yardıma koşan Hüseyin babasının talimatıyla babaannesiyle dedesine gitmek üzere evden ayrıldı. Daha evvel babasıyla gittiği gıda toptancısı Ali Efendi'nin dükkânına uğradı. Her zaman bu alışveriş işlerine babasıyla birlikte giden Hüseyin artık iki aydır yalnız gidiyor, alışverişleri tek başına yapabiliyordu. Alay Usta iki ay önce sen artık büyüdün, bundan sonra bazı işleri sen yapacaksın. Ben ölürsem sen bu işlere devam edeceksin, unutma önce dedeni, babaanneni sonra konu komşudaki fakir fukarayı her zaman gözeteceksin diye tembihlemişti. Hüseyin dedesi için aşağı yukarı ne alacağını biliyordu.

Yan yana birkaç iş yerine girdi, çıktı. Bir kilogram çay, iki kilo şeker, dört paket makarna, iki kilo pirinç, iki kilo yağ, bir kilo da zeytin ve peynir aldı. Dede evine gelen çocukları sevindirmeyi ihmal etmediği için bir miktar da sakız, çiklet, gofret gibi küçük çocuklara verilmek için hediyelik şeyler de alarak, biraz ilerdeki ana yola kadar yürüdü. Onu, İdris dedesine götürecek olan minibüs buradan geçeceği için beklemeye başladı.

Her ay, en az bir defa köydekilere böyle birtakım ihtiyaçlarını göndermek oradaki ihtiyarların dualarını almak Alay Usta'nın âdetiydi. Hüseyin, ihtiyarların gönüllerini hoş etmek az da olsa hasret gidermek için bir gece de köyde kalacak ve ertesi gün dönecekti.

Alay Usta işe gitmek üzere hazırlanırken Hüseyin dedesinin köyüne gitmek üzere çoktan evden ayrılmıştı. Gülnaz Hanım oğlu Hasan'a "Bugün Hüseyin yok, babanla işe sen git, ona yardım et. Kaç gündür yağmur yağıyor, çalışmak mümkün olmadı. İşler bir hayli gecikti, diye söylenip duruyor. O sana gel demese de mutlaka gitmelisin." dedi. Annesinin bu teklifine Hasan'ın çok canı sıkıldı, ama sesini çıkaramadı.

O gün dernekte çok mühim bir toplantı olacaktı. Ankara'dan genel merkezin gönderdiği bir devrimci ağabey konuşacaktı. Hasan günlerdir bu konuşmayı bekliyor, sabırsızlanıyordu. Annesinin bu ısrarı onu çok, ama çok üzdü. Fakat çaresizdi. Şimdiye kadar abisi Hüseyin en az beş defa babasıyla inşaata gitmişti. Ayrıca kış aylarında balık mevsiminde de birkaç defa Hüseyin'in babasıyla birlikte işe gittiğini biliyordu. Annesi olayları böyle değerlendiriyordu. Babası da hatta Hüseyin de belki böyle düşünüyordu.

Ama aslında olayları böyle izah etmek, bu kadar basitçe düşünmek mümkün değildi. Hasan da onların zannettiği gibi boş işlerle uğraşmıyordu ki!

Hasan çaresiz evden babasıyla birlikte çıktı. İş yerine doğru giderken kendi kendine böyle düşünüyor, birçok hayaller kuruyordu.

Topyekûn bütün Türk halkının kaderiyle ilgilenmekten daha mühim ne olabilirdi? Bugünlerde onlar bu işin farkında değillerdi, ama zamanla onlar da Hasan'ın ne kadar mühim bir işle uğraştığını anlayacaklardı. Buna emindi, bu hususta hiç şüphesi yoktu. Bu durumun anlaşılması için biraz zamana ihtiyaç vardı. Hasan bunları düşünürken Alay Usta ile çalışacakları inşaata gelmişlerdi bile.

HASAN KAZA YAPIYOR

Alay Usta işe başlamadan Hasan'a "Acele işe şeytan karışır. Ben bu işlere aşağı yukarı otuz yıl önce başlarken on iki yaşımdaydım. Bana ilk söylenen şey; acele etme, acele karar verme, üç defa ölç, bir defa kes oldu. Bir haftadır yağan yağmurlardan dolayı ağaçlar ıslaktır, kayıp düşebilirsin bastığın yere dikkat et, sakın acele etme" dedikten sonra birlikte çalışmaya başladılar. Yirmi gün önce dökülen betonun kalıplarını söküyorlardı. Daha ziyade kalıpların yük taşımayan

kısımlarını söküyorlar, sökülen kalıp parçalarını bir taraftan da bir üst kata taşıyarak tekrar kullanılacakları yerlere bırakıyorlardı.

Alay Usta bugün bu tahtaları hazır hale getirirsek yarın da yeni katın kalıplarını yapmaya başlarız diye düşünüyordu. Hasan'ın aklı ise dernekteki toplantıda idi. Acaba toplantının sonuna yetişebilir miyim? diye düşünüyor sabırsızlanıyordu.

O esnada bir kirişin yan kapağını söken Hasan'ın ayağı kayarak yedi metreden aşağıya düştü.

Hasan'ı hemen hastaneye kaldırdılar. Hasan baygın haldeydi. Doktorlar ilk 72 saatin çok tehlikeli olduğunu söylediler. Az da olsa başından bir darbe yemişti. Her an bir beyin kanaması olabilirdi. Alay Usta kendi kendini suçluyor "Keşke gelme oğlum" deseydim, diye hayıflanıyordu.

Alay Usta yetmiş iki saat hastaneden ayrılmadı. Ya Hasan'ın odasının önünde bekliyor ya da hastanenin önünde bahçede sigaradan sigara yakarak vakit geçiriyordu. Kendi kendine de "Yarabbi beni evlat acısı ile imtihan etme" diyor, gözyaşlarına mani olamıyordu.

Doktorlar ilk 72 saat tamamlanınca hayati risk devam ediyor ama en tehlikeli olan zamanı atlattık. İnşallah bir hafta on gün sonra tamamen atlatmış olacağız, diyorlardı.

Hasan'la ilgilenen Doktor Rasim Bey ise Alay Usta'ya "Beyefendi kaç gündür siz de çok yoruldunuz artık eve gidebilirsiniz. Gidin biraz istirahat edin, sonra tekrar gelirsiniz, bir de sizinle uğraşmayalım, dedi. Biraz daha burada durursanız herhalde sizi de Hasan'ın yanına yatıracağız" demeyi de ihmal etmedi.

Eşi Gülnaz'ın, iki kızının ve oğlu Hüseyin'in yalvarmaları ile hastanenin kapısından Alay Usta'yı zorla çıkarabildiler. Hastaneden ayrılırken sanki Hasan'dan ebediyen ayrılıyormuş gibi hissediyor, gözyaşlarına mani olamıyordu.

Ailece yine her gün hastaneye gittiler, geldiler. Kazadan on gün sonra Hasan ayağa kalktı. Beş altı gün de böyle geçirildi ve taburcu oldu. Doktor, temiz yüzlü, işinin ehli bir insandı.

"Hasan'a kendini zorlama, en az on beş gün evde istirahat edeceksin. Geçmiş olsun. Büyük tehlike atlattın. Verilmiş sadakan, yiyeceğin ekmeğin varmış" dedikten sonra ilave etti.

"Annenin, babanın kıymetini çok iyi bil. Sen ayağa kalkıncaya kadar onlar her gün kaç defa öldüler, kaç defa dirildiler bilemezsin" dedi.

Hasan o ders yılını kaçırdı. Dernek faaliyetlerinden dolayı dersleri de parlak olmayan Hasan'ın sene kaybı kimsenin umurunda bile olmadı. Sağlığına kavuşması her şeyin üstündeydi. Hüseyin lise tahsilini tamamlarken, Hasan ikinci sınıfta kaldı. Hasan'ın liseden mezun olması bir yıl geriye kalmış oldu.

Alay Usta, Hasan tamamen sağlığına kavuşunca iki kurban kesti. Konu komşu herkese yemek verdi. Kuran okuttu, sadakalar verdi, Cenabı Hakka binlerce defa şükürler etti.

NECATİ VE AİLESİ

Hüseyin'in arkadaşı Necati Yalçın'ın babası lisede edebiyat öğretmeniydi. Annesi Lütfiye Hanım da tarih öğretmeni olarak aynı lisede görevliydi. Necati'nin iki de kardeşi vardı. Necati'den kız kardeşi Selcen beş, Kürşat üç yaş küçüktü. Necati, Hüseyin'le aynı sınıfta idi ama ondan birkaç yaş büyük gibi gözüküyordu. Aslında aralarında dokuz, on aylık bir fark vardı. Fakat Necati hal ve tavırlarıyla, ağırbaşlı duruşuyla, akranlarına göre sanki beş altı yaş daha büyükmüş gibi hissediliyordu. Necati'ye sınıf arkadaşları bile saygı duyarlardı. Onun sınıf arkadaşlarına göre farklı bir hali, farklı bir havası hemen herkes tarafından kabullenilmiş gibiydi.

Hüseyin okula gitmek üzere evden çıktığı sırada Necati de babası Orhan Bey'le birlikte geliyorlardı. Selamlaştılar ve hep birlikte yürümeye başladılar.

Ayaküstü kısa kısa konuşmalar yapan Orhan Bey samimi, nezaketli candan bir adamdı. İlk intiba olarak Hüseyin'in üzerinde çok müspet bir etki bırakmıştı. Orhan Hoca'nın, saygı gösterilmesi gereken özel bir insan olduğu hemen belli oluyordu. Hüseyin'in Orhan Hoca ile ilk tanışması böyle olmuştu.

Hafta sonu annesi Hüseyin'i pazara göndermişti. Hüseyin pazar dönüşü Necati ile babası Orhan Bey'e rastladı. Onlar da haftalık alış verişlerini yapmışlar evlerine dönüyorlardı. Necati Hüseyin'e babamın dernekte konuşması var, dinlemek istersen gel, dedi. Hü-

seyin önce bir şey söyleyemedi. Ders çalışmak istiyordu ama Orhan Bey'in anlatacaklarını da merak ediyordu. Tabii gelirim deyince, Necati "Toplantı saat ikide olacak, ben seni saat bir buçukta evden alırım, birlikte gideriz" dedi.

Hüseyin eve gelince "Acaba? Orhan Bey ne anlatacak" diye biraz düşündü. Ama aklına hiçbir şey gelmedi. Öğle yemeğini yer yemez ceketini giydi, evin önüne çıkıp Necati'yi beklemeye başladı.

Kısa bir bekleyişten sonra Necati yolun başında göründü. Birlikte yürümeye başladılar. Hüseyin, Ali Haydar Hoca'nın derneğinden söz açınca, Necati "Onlar solcudur, orada neler döndüğünü biliyoruz. Onlar bizimle mücadele halinde bir dernektir, onlar orada, yani kendi derneklerinde babamın konuşmasına katiyen razı olmazlar" dedi. Bu izah şekli de Hüseyin'in kafasını karıştırdı.

Neden ve niçin mücadele ediliyordu. Bu ayrılığın sebepleri neydi? Hepimiz aynı milletin çocukları değil miydik? Zaten derneğe gelmişlerdi. Bir binanın üçüncü katına çıktılar. Daha saat iki olmamıştı. Buna rağmen derneğin bir odasında yirmi civarında genç vardı. Hepsi hem Hüseyin'in hem de Necati'nin ellerini sıktılar, hoş geldiniz dediler. Oradaki gençlerden iki tanesi Hüseyin'in sınıf arkadaşları idi. Onları orada görmek nedense Hüseyin'in çok hoşuna gitti. Ömer'le, Ali Rıza sınıfta da çok sakin, efendi çocuklardı. Hüseyin'in sınıf arkadaşı olan bu çocukların ikisi de merkeze yakın bir köyde ikamet ederler, günlük geliş gidiş yaparlardı.

Derneğin duvarlarında birçok resim asılıydı. Daha önce geldiğinde de bu resimlere çok bakmışlardı. Hoş beşten sonra Hüseyin bu resimlerden bazılarının kime ait olduğunu yeniden sordu. Baştaki daha evvel gördüğü bir resim olduğu için tanıyordu. "Bu Fatih Sultan Mehmet değil mi? dedi. Ama ikinci resim kim?" diye sordu. Necati "O istiklal marşımızı yazan Mehmet Akif, onun yanındaki ise büyük Türk milliyetçisi Ziya Gökalp" derken Orhan Bey kapıdan girdiği için diğer resimleri sormak mümkün olmamıştı. Daha önceden geldiğinde de bu resimlerin tamamını öğrenme imkânı olmamıştı.

ORHAN BEY'İN KONUŞMASI

Orhan Bey'le gelen birkaç kişi, salonun bir anda tamamen dolması sebebiyle ayakta kalmışlardı. Hüseyin'den sonra gelenlerden dolayı kırk kişinin oturabildiği salon ayaktakilerle birlikte altmış kişi civarında olmuştu.

Orhan Bey salonun ön tarafında konuşmacıya tahsis edilen masaya yerleştikten sonra salona girdiği anda ayağa kalkan çocuklara, "Oturun arkadaşlar' dedi.

Orhan Hoca konuşmasına şöyle başladı:

"Muhterem arkadaşlar, sevgili gençler, içinde yaşadığımız günlerde gençlerimiz yanlış yollara sevk edilmeye çalışılıyor. Bizim kendi meselelerimiz varken gençlerimiz yabancı fikirlere yönlendiriliyor. Biz her şeyden önce kendi problemlerimize bakmalı, kendi milli meselelerimizle ilgilenmeliyiz. Biz bugün yeryüzünde 1970 yılı nüfus sayımlarına göre iki yüz milyona yakın bir milletiz. Maalesef Türk milletinin dörtte biri ancak hürdür. Yani dört soydaşımızdan üçü sizin sahip olduğunuz imkânlara sahip değildir.

Son yüz yılda bizim soydaşlarımızdan milyonlarca insanımız katledildi. Doğu Türkistan'da, Uluğ Türkistan'ın her bölgesinde, ayrıca Kazan'da, Kırım'da, Kafkaslarda, Balkanlarda, Arabistan çöllerinde, Yemen'de, Kut'ul Amare'de, Mısır'da, Libya'da, bütün kuzey Afrika'da geçen yüz yılda ne kadar soydaşımızı kaybettiğimizi kaç kişi biliyor. Zikredilen bu coğrafya da Türk'ün iradesinin yok olduğu o günden Bugüne huzur kalmadı. Bize en yakın bölge olan Balkanlara bakınız. Atalarımız çekildikten sonra o bölgelerde insanlıktan eser kalmadı. Önce Müslümanları camilere doldurup, kadın erkek, çoluk çocuk, genç ihtiyar, ayırmadan sadece Türk ve Müslüman oldukları için binlerce insanı yaktılar. Yolda sokakta göç yollarında katledilen soydaşlarımız milyonları geçti.

Katliamlar, sonra kendi aralarında da devam etti. İster Müslüman, isterse Hristiyan olsun, hatta Ortodoks veya Katolik olsa bile, hala bizim yokluğumuzdan sonra yıllardır Balkan milletleri birbirlerini boğazlıyorlar. Bizim yokluğumuzla başlayan cinayetlerde de milyonlarca insan öldü. Hâlbuki beş yüz sene Rum, Sırp, Arnavut, Hırvat, Karadağ, Bulgar, Boşnak, Pomak kim olursa olsun, hangi

mezhepten, hangi meşrepten olursa olsun, tam beş yüz sene sulh içinde kardeşçe yaşamışlardı.

Biz gittiğimiz her yere sevgiyi götürdük. Medeniyeti, insanlığı götürdük. Hiçbir yere kin ve öfke, nefret tohumları ekmedik. Bugünün süper güçleri, geri kalmış ülkeler arasında savaşlar çıkarmak suretiyle silah satmanın yollarını arıyor. Kan ve savaştan menfaat sağlamaya çalışıyorlar. Hatta zaman zaman aynı milletin çocuklarını bile karşı karşıya getirerek vuruşturuyorlar. Bugün bizim ülkemizde de aynı oyun tezgâhlanıyor. Aynı milletin çocukları bir hiç uğruna boğaz boğaza geldiler. Bizi bu hale getirenler bu kavgaları keyifle seyrediyorlar. Ölenden de memnun, öldürenden de. Çünkü onun hiçbir kaybı yok. Kavga artıyor, huzursuzluk artıyor diye daha çok memnun olan dış kuvvetlerin bu tezgâhına alet olmayalım. Unutmayınız ki sizin gibi düşünmeyen karşınızdaki gençlerin de kardeşleriniz olduğunu biliniz. Onlara sevgiyle şefkatle yaklaşarak kazanmaya çalışın. İnsan kazanmak için elbette sevginin yanında bilgili olmak gerek. Buna da hazırlanmak mecburiyetindeyiz.

En mühimi milletimizin var olabilmesi için bu mücadeleyi kazanmak mecburiyetindeyiz. Tarih sayfalarında yok olmuş, kaybolmuş birçok milletlerin isimleri vardır. Milletler kesilerek katledilerek yok edilemezler, ancak bir millet başka bir milletin kültürünü benimser ise zaman içinde onlara benzeyerek yok olur.

Sizler şanlı, şerefli bir milletin, nice imparatorluklar kurmuş bir milletin, çocuklarısınız. Türksünüz ve Müslümansınız. Yaşamak için milliyetinize ve dininize sahip çıkmak mecburiyetindesiniz.

Büyük şairimiz rahmetli Mehmet Akif'in dediği gibi:

Sahipsiz olan vatanın batması haktır.

Sen sahip olursan bu vatan batmayacaktır

Batılıların sistemi tamamen sömürü üzerine kurulmuştur. Bizim nizamımızda sömürü yoktur. Tam tersine bizim devlet anlayışımızda bütün vatandaşlar gayri Müslim de olsalar Cenabıhakk'ın bir emaneti kabul edilirler. Sömürü en büyük günahtır. Büyük şairimiz Yahya Kemal'e 'siz Viyana'ya nasıl gittiniz?' diye sordukları zaman 'bir elimizde Mesnevi, diğer elimizde bulgur pilavı vardı. Madden ve manen insanları doyurarak gittik' cevabını veriyor. Başka türlü olsa oralarda beş yüz sene kalabilir miydik? Bizim devlet anlayışımızda her insan Cenabıhakk'ın bir emaneti olarak kabul edildiği için

adalet esastır. Cenabıhakk'ın emaneti olan insana kim olursa olsun adaletle muamele etmek gerektir" gibi ifadelerle sözünü bağlayan Orhan Hoca'dan sonra bir genç Yahya Kemal'in bir şiirini okudu. Gençlerin hepsi büyük bir şevkle Orhan Hoca'nın konuşmalarını dinlemiş Türk olmanın gururunu yaşamış, heyecanını duymuşlardı.

"Şu anda bile bu geniş coğrafyanın insanlarının büyük bir kısmının ümit kaynağı hür ve bağımsız Türkiye'dir. Yani sizlersiniz. Onların gözyaşlarını sizler dindirecek, onları sürünmekten, zillet içinde yaşamaktan sizler kurtaracaksınız." sözleri Hüseyin'i çok etkilemişti.

Toplantı alkışlarla sona erdi.

Toplantıda dış Türklerin durumunu anlatan Orhan Hoca Uygur Türklerinin durumu hakkında söyledikleri Hüseyin'i çok etkilemişti. Çin zulmü altında yaşamak mecburiyetinde kalan Uygurların karşılaştıkları durum hassas kalbinde derin izler bırakmıştı. Kendi kendine Çinlinin işkence yaptığı bir Uygur Türküne ben nasıl yardımcı olabilirim diye düşünmüş, çıkış yolu bulamamıştı. Yalnız Yahya Kemal'in şiirinde ona heyecan veren bir beyiti, evine gidinceye kadar kendi kendine söylendi, durdu. Ak tolgalı Beylerbeyi haykırdı ilerle. Bir yaz günü geçtik Tuna'dan kafilelerle. Şairin bu beyit 'ini birkaç defa kendi kendine söyledikten sonra bu şiiri bulup tamamını ezberlemeye karar verdi.

ALİ HAYDAR TÜRKOĞLU İLE HASAN'IN YAKINLIĞI ARTIYOR

O ders yılı tamamlandı. Hüseyin 1976 yılı haziran ayında çok iyi bir derece ile liseden mezun oldu. Kendisini tamamen derslerine veren Hüseyin kardeşi Hasan'ın her gün biraz daha kendisinden uzaklaştığının farkındaydı. Her zaman her şeyi onunla konuşan Hasan artık birçok şeyi Hüseyin'den saklıyordu.

Dernekteki solcu gençler arasında Hasan artık son derece aktifti. Ali Haydar Hoca'nın en yakını, en güvendiği gençti. Kardeşi Hüseyin bile Hasan'ın, Ali Haydar Hoca'nın bu kadar yakını olduğunun farkında değildi. Gece de gündüz de Hasan, Ali Haydar Hoca'nın evine de teklifsizce gidebiliyordu. Ali Haydar Hoca evli ve biri kız,

biri erkek iki çocuk sahibiydi. Kızı lise birde, oğlu orta ikinci sınıfta okuyordu. Ali Haydar Hoca Hasan'ı ailesiyle tanıştırmıştı. Eşi Asiye ile tanıştırırken size en kabiliyetli, gelecek yıllarda emekçilerin hakkını korumak için hiçbir fedakârlıktan kaçınmayan, devrimci bir genç dedi. Sonra da güzel kızı Meryem ve oğlu Devrim'le tanıştırdı. Ali Haydar oğlu ile kızını göstererek bunlarda en kısa zamanda devrimci ağabeylerinin yanında mücadeleye katılacaklar diyerek sözünü tamamladı. O ders yılı sonunda kızı Meryem lise ikiye, oğlu Devrim orta üçüncü sınıfa geçtiler. Hasan başından geçen kaza dolayısıyla sınıfta kaldığı için Meryem de gelecek yıl Hasan'la birlikte lise-2 talebesi olacaktı.

Asiye Hanım "Hazır çayım var getireyim mi?" dedi. Ali Haydar Bey, "Hanım yemeğimizi yiyelim, çayı sonra içeriz" deyince Hasan "Ben çok geç kalırım, evden merak ederler bana müsaade" dedi ama Haydar hoca "Bu saatte seni yemek yemeden bırakmayız. Sen artık kocaman delikanlı oldun. Bu çağ dışı düşüncelerden kendini soyutlamalısın" dedi.

Hep beraber yemek masasına oturdular. Ali Haydar Hoca hanımına "Benim iksirimi de getirir misin?" demeye kalmadan Asiye Hanım bir tepsi içinde bir sürü renkli şişeyle geldi. Hasan da dâhil herkesin önüne birer bira şişesi koyduktan sonra daha farklı bir şişeyi de Haydar Hoca'nın önüne bıraktı.

O güne kadar hiç bira içmeyen Hasan biraz sıkıldı, ne yapacağını şaşırdı. Haydar Hoca pişkin ve tecrübeli bir adamdı. Hasan'a "İyi bir devrimci olmak için skolastik düşüncelerden kendini soyutlamalısın. Çağ dışı düşüncelerden kendini kurtarmalısın" derken Haydar Hoca'nın kızı herkesin bardağına sırayla bira şişelerini boşaltıyordu. Ortaokul talebesi Devrim de dâhil herkesin bira bardakları dolmuştu. Ali Haydar elindeki viski bardağını devrimcilerin şerefine kaldırırken kızı da, oğlu da, eşi Asiye de kadehlerini kaldırmışlardı. Hepsi de kadehleri havada Hasan'a bakıyorlardı. Hasan da biraz çekingen, biraz endişeli, biraz geç de olsa o da kadehini kaldırdı. Kadehlerin şıkırtısından sonra içkisinden bir yudum alan Ali Haydar Türkiye'de emekçilerin yıllardır yaptığı çetin mücadeleyi anlattı. Hasan içtiği içkiden pek memnun olmamıştı ama Hoca'nın konuşmasını can kulağı ile dinliyordu. Konuşmasında duraklayan Ali Haydar tekrar emekçilerin şerefine kadehini kaldırırken bu sefer